

Sjećanje na rahmetli profesora Jusufa Ramića

Rahmetli Jusuf Ramić je bio moj profesor i prijatelj. To prijateljstvo će odrediti dinamiku ali i sadržinu naših druženja. Nena-metljivo bi, onako kako je samo on to znao, otvarao brojne teme, počev od onih iz klasične muslimanske nauke, preko nešto laganijih tema iz svakodnevnog života do krajnje opuštajućih poput evropske fudbalske lige šampiona, samo rijetki znaju da je bio pasionirani pratilac svih velikih fudbalskih događaja, baš kao što je i njegov stariji kolega, inače veliki arabista i znanstvenik, rahmetli dr. Teufik Muftić u trenucima opuštanja najviše volio gledati američke vestern filmove.

Profesor Ramić mi je bio beskrajno dragocjen, drag i zanimljiv. Istovremeno alim i odgajatelj (*murebbi*), dosljedan konceptima tradicionalne učenosti koja u moralnom i praktičnom smislu obavezuje, za razliku od modernih strogo specijaliziranih znanstvenih usmjerenja koja u najmanju ruku relativiziraju univerzalne duhovne i moralne vrednote. Često se prisjećao svojih studentskih dana na el-Azharu i svojih kolega posebno svojega velikog prijatelja i alima Ahmeda Smajlovića o kome je uvijek govorio s golemim poštovanjem, ali i tugom. Siguran sam da bi ovom prilikom rahmetli profesor volio da i njega spomenemo u našoj današnjoj dovi.

Profesor Ramić je svojim karakterom objedinio naučnu temeljitost, teološku svestranost i islamsku moralnost, vrline koje pomiruju skromnost, umjerenost, ponos i muslimansku otmjenost. Svima je govorio razumljivo, ili bolje rečeno, bio je jedan od rijetkih koga su razumjeli učeni, priučeni i obični ljudi u vjeri i ljubavi. Iako je na prvi pogled odavao utisak flegmatične osobe, njegova toplina, brižnost, dobrota i jednostavnost je plijenila ljude. Naprosto, dragi Bog ga je obdario dobrotom,

mudrošću, razboritošću, sposobnošću da sluša sugovornika, strpljivošću. Divili smo se ovim njegovim vrlinama, meni lično bilo je to neprocjenjivo blago u savladavanju moje impulzivne naravi. Studentima i kolegama profesorima je svojim edebom slao poruke, bez da bi išta rekao. Vremenom je postao simbolom Zajednice i u bivšem režimu i u vrijeme samostalne BiH. Muslimani Bosne ali i šire mogu biti ponosni što su imali takvog alima. Bio je čovjek vjere i Zajednice (džemata), zadužio je Islamsku zajednicu i njene institucije ali i naše društvo u cjelini, bosanskohercegovačku kulturu i znanost. Knjiga njegovog edeba, njegovog načina života i odnosa prema sredini u kojoj se nalazio, predstavljala je nepretenciozno iskustveno čitanje i tumačenje tekstova koje je pisao i kojima se u svojoj akademskoj karijeri bavio. Sposobnost da se najkompleksniji fenomeni u bilo kojoj znanstvenoj disciplini, pa i u tefsiru, izraze jasno, minimalistički, i potvrde načinom života, data je rijetkima. Onima koji su u potpunosti shvatali i svoju znanstvenu oblast, i svrhu prolaska dunjalukom. Jedan od takvih rijetkih sretnika bio je profesor Ramić.

Molim Allaha da profesora Ramića obraduje džennetom i počasti društvom odabраних učenjaka, mufessira čijim se djelima za svog dunjalučkog života bavio, društvom evlija i poslanika. Molim Allaha da supruzi i ostalim članovima porodice da sabur uz ponos što su ovakvu ličnost imali u svojoj blizini. I da nas se što više u moralnim, ljudskim, naučnim, jednom riječju islamskim vrlinama, ugleda u profesora Ramića.

Adnan Silajdžić,
profesor emeritus